AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA

Brüsszel, 4.4.2006
COM(2006) 154 végleges

2006/0056 (CNS)

Javaslat

A TANÁCS RENDELETE

az idegen és nem honos fajoknak az akvakultúrában történő alkalmazásáról

{SEC(2006) 421}

(előterjesztő: a Bizottság)

INDOKLÁS

1. A JAVASLAT HÁTTERE

- **A javaslat indokolása és céljai**

Az akvakultúra olyan gyorsan növekvő ágazat, amelyben innovációt és új alkalmazásokat derítenek fel. Annak érdekében, hogy a termelést a piaci feltételekhez igazítsák, fontos, hogy az akvakultúra-ágazat változatossá tegye a tenyésztett fajokat.

A múltban az akvakultúra-ágazat gazdaságilag hasznot húzott az idegen fajok betelepítéséből és olyan fajok tenyésztéséből (pl. szivárványos pisztráng, csendes-óceáni osztriga), amelyek az adott területen biogeográfiai akadályok miatt nem fordulnak elő. Ezért tehát valószínű, hogy a piaci igények kielégítése érdekében az akvakultúra-ágazat a továbbiakban is alkalmaz majd új fajokat. Bölcs dolog lenne tehát ezt a gazdasági növekedést elválasztani attól a fenyegetéstől, amelyet az idegen fajok jelentenek az ökológiai rendszerekre, a bennszülött fajokkal fennálló negatív biológiai kölcsönhatás megakadályozása és megelőzése által, beleértve a genetikai változást is, továbbá a nem célszervezetek elterjedésének és egyéb hátrányos hatásoknak a visszaszorítása által. Ez e javaslat fő célkitűzése.

Meg kell jegyezni, hogy az idegen szervezetek kereskedelme jelentős, főként a díszhalakat érintően, de ezen szervezetek kisállat-kereskedésekben, kertészeti központokban, kereskedelmi és magánakváriumokban való tartása nem tartozik a közös halászati politika hatálya alá, és ebből következően e javaslat alkalmazási körébe sem.

Az invazív idegen fajokat a biodiverzitás csökkenésének fő okaként jelölik meg az EU-ban és világszerte. Az idegen fajoknak jelentős gazdasági és társadalmi hatásuk is van. Mindez aláaknázhatja az EU fenntartható fejlődéssel kapcsolatos célkitűzéseinek elérését. A halászati ágazatra vonatkozó biodiverzitási cselekvési programjában (COM(2001) 162, Vol. IV), az „új fajok betelepítésének korlátozásáról, és az állatok egészségének biztosításáról” szóló IX. intézkedés szerint a Bizottság vállalta, hogy körültekintően értékeli a nem bennszülött fajok lehetséges hatásait az akvakultúrában, és hogy előmozdítja a Nemzetközi Tengerkutatási Tanács (ICES) tengeri szervezetek betelepítéséről és szállításáról szóló gyakorlati szabályzatának, valamint az Európai Belvízi Halászati Tanácsadó Bizottság (EIFAC) tengeri és édesvízi szervezetek betelepítésének és szállításának megfontolásáról szóló gyakorlati szabályzatának és kézikönyvének alkalmazását.

Továbbá az európai akvakultúra fenntartható fejlődésére vonatkozó stratégiájában (COM(2002) 511) a Bizottság amellett kötelezte el magát, hogy javaslatot tesz az akvakultúra-ágazatban az idegen fajok betelepítésére vonatkozó igazgatási szabályokra. E rendeletjavaslat arra törekszik, hogy egy olyan uniós keretrendszert vezessen be a vízi környezet megfelelő védelmének biztosítására az idegen fajok akvakultúrában történő alkalmazásához társuló kockázatokkal szemben, amely a meglévő önkéntes ICES- és EIFAC-szabályokra épül. E rendelet alkalmazásában az akvakultúra magában foglalja az olyan tevékenységeket, mint például az aljzaton történő kagylótenyésztés, és mind a haltelepítés, mind a „put and take” halászati terület, amelyek akvakultúra-technikákat vesznek alapul.

- **Általános háttér**

Az „Invazív idegen fajok Európában” című könyv (E. Leppäkoski *et al*, 2002) 69 idegen fajt sorol fel, amelyet akvakultúrás vagy újratelepítési céllal hoztak be Európába a XIX. század végétől. Ezek közül 28 kéthéjú kagyló, 27 hal, tíz alga, három csiga, és egy virágos növény. Ezek közül kettő — a szivárványos pisztráng és a csendes-óceáni osztriga — a vezető európai tenyésztett víziállat-fajok közé sorolhatók napjainkban, ami azt mutatja, hogy az idegen fajok ellenőrzött betelepítése hasznos lehet az ágazat számára. A csendes-óceáni osztriga annyira elterjedt manapság, hogy a világ osztrigatermelésének körülbelül 80 %-át adja. Mostanában a csendes-óceáni osztriga tovább terjed, és néhány területen túlnő a kagylótelepeken (*Mytilus edulis*).

A nem őshonos fajok vándorlása gyakran eredményezheti élősködők és kórokozók elterjedését. Ilyen például a spórás *Bonamia ostreae*, amely a tudósok szerint az európai osztrigáknak az észak-amerikai csendes-óceáni partoktól történő vándorlása során került be a Közösségbe, és tizedelte meg az őshonos osztrigaállományt a Közösségben. A kórokozók elterjedése azonban már az állategészségügyről szóló közösségi jogszabályok hatálya alá tartozik, ezért ez a javaslat nem terjed ki arra. Hasonlóan, az állat-egészségügyi szabályok alkalmazási körébe tartozó élősködőkre sem terjednek ki az idegen fajokra vonatkozó szabályok.

A kéthéjúak vándorlása is károsíthatja az ökológiai rendszereket a kísérő, idegen nem-célszervezetek elterjedésének tulajdoníthatóan. Az osztrigákkal vándorló kártevők közé tartoznak többek között a *Crepidula fornicata* (papucscsiga) és a *Styela clava*. A Közösség számára szerencsés helyzet, hogy ezek a tengervízbe és az édesvizekbe történő betelepítések nem okoztak súlyos károkat, tekintettel a fajok számára és származásuk helyére. Nincs helye azonban a megelégedésnek, és ebből kifolyólag időszerű a jelenlegi szabályok bevezetése.

- **Meglévő rendelkezések a javaslat területén**

Lényeges rendelkezés ezen a területen a 92/43/EK irányelv, azaz az „élőhely-irányelv”, amely megköveteli a tagállamoktól, hogy „biztosítsák, hogy a területükön nem őshonos fajok szándékos meghonosítására olyan szabályozás szülessen, amely nem károsítja a természetes élőhelyeket azok természetes kiterjedésében, sem pedig a vadon élő őshonos állat- és növényfajokat; továbbá – amennyiben szükségesnek ítélik – meg is tiltják az ilyen meghonosítást”. Nem világos azonban, hogy a véletlenszerű, nem szándékos betelepítésre, illetve a nem vad környezetbe történő betelepítésre kiterjed-e ez a jogszabály.

Noha lehetséges az élőhely-irányelvvel összhangban már meghozott igazgatási intézkedések és az új rendeletjavaslat közötti párhuzamos szabályozás vagy átfedés, ez nem szükségszerűen jelent problémát, mivel a remények szerint a korábbi folyamatban szerzett tapasztalat fokozza az e rendeletjavaslat által előírt új engedélyezési rendszer létrehozását és működését.

Más közösségi jogszabályok, mint például az egyes projektek környezetre gyakorolt hatásának vizsgálatáról (környezeti hatásvizsgálat), az akvakultúrában az állat-egészségügyről, és a vízvédelmi politika területén a közösségi fellépés kereteiről szóló irányelvek foglalkoznak ugyan az idegen fajok káros hatásaival, de nem akvakultúra-specifikusak, és teret engednek az idegen fajok elterjedésével kapcsolatos kockázatoknak és az abból következő környezeti károknak.

- **Az Unió egyéb politikáival és célkitűzéseivel fennálló összhang**

A fenti okokból következően megállapítható, hogy a meglévő rendelkezések jelenleg nem felelnek meg teljes egészében az idegen fajok akvakultúrában történő alkalmazásának szabályozására. Mindenesetre ajánlott, hogy az engedélyek megadása e rendelet szerint ne számolja fel bármely meglévő szabály betartásának szükségességét. Amennyiben az idegen fajokra vonatkozóan átfogó közösségi keretrendszert vezetnének be a jövőben, ezt a rendeletet szükség szerint ahhoz a keretrendszerhez kell igazítani, vagy annak alárendelni.

Az e javaslatban foglalt rendelkezések a Szerződés 6. cikkével összhangban a környezeti megfontolások közös halászati politikába történő beillesztésének fontos lépései. Ebben az összefüggésben ezt a javaslatot már előre jelezték a KHP-reform keretében elfogadott különleges politikai szövegekben[1].

A rendeletjavaslat végrehajtja az EK biodiverzitási stratégiájában és a halászati biodiverzitási cselekvési tervben előírt intézkedéseket[2], és várhatóan hozzájárul a 6. környezeti cselekvési programban és a fenntartható fejlődésre vonatkozó EK-stratégiában megállapított, a biodiverzitás csökkenésének megállítására vonatkozó célkitűzésekhez. Hozzájárul továbbá a biodiverzitás csökkenése arányának jelentős mérséklésére vonatkozó, a fenntartható fejlődéssel foglalkozó világ-csúcstalálkozó végrehajtási terve szerint megállapított átfogó célhoz.

Ezen intézkedések összhangban vannak továbbá az ökológiai rendszereket, élőhelyeket vagy fajokat fenyegető idegen fajok hatásainak megelőzésére, bemutatására és enyhítésére vonatkozó irányadó elvekkel, amelyeket a biológiai sokféleségről szóló egyezmény VI/23 határozatával fogadtak el, amely egyezménynek az Európai Közösség szerződő fele.

2. KONZULTÁCIÓ AZ ÉRDEKELT FELEKKEL ÉS HATÁSÉRTÉKELÉS

- **Konzultáció az érdekelt felekkel**

Konzultációs módszerek, a célzott főbb ágazatok és az ellenérdekű felek általános bemutatása

A hivatalos konzultáció egy 46 fős, a tagállamokat (15 kormányzati szakértő az EU15-ből és hét az EU10-ből); az EGT-EFTA-t (három kormányzati szakértő), az ágazatot (a halászati és akvakultúraágazati tanácsadó bizottság akvakultúrával foglalkozó munkacsoportja által kinevezett hat személy), a kormányközi szervezeteket (két személy az Egyesült Királyságból és egy Hollandiából) és az ICES-t (a betelepítésekkel és szállításokkal foglalkozó munkacsoport tapasztalatával rendelkező öt személy), az EIFAC-ot (egy szakértő), és a NASCO-t (egy személy a tevékenység végzésének központjából, és egy az ágazati összekötő csoporttól) képviselő, valamint további négy, a magánszektort képviselő szakértőkből álló szakértőcsoportban folyt. Ez a csoport egy egynapos ülésen vett részt Brüsszelben 2003 decemberében, hogy megvitasson egy korábban már köröztetett vitairatot, és meghallgassa a

---

1 A Bizottság közleménye a környezetvédelmi követelményeknek a közös halászati politikába történő beillesztéséről szóló cselekvési terv megállapításáról, COM(2002) 186; A Bizottságnak a Tanácshoz és a Parlamenthez címzett közleménye „Az európai akvakultúra fenntartható fejlődésének stratégiája”, COM(2002) 511.

2 A Bizottságnak a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez címzett közleménye — Biodiverzitási cselekvési terv a halászatban, COM(2001) 162 végleges.

magánszektor szakértői által tett előterjesztéseket. A jogszabálytervezetre 2004 és 2005 során érkeztek írásbeli észrevételek. A javaslatot három alkalommal terjesztették elő és vitatták meg 2004-ben és 2005-ben a halászati és akvakultúraágazati tanácsadó bizottság akvakultúrával foglalkozó munkacsoportjában.

A válaszok és azok figyelembevétele módjának összefoglalása

A kezdeti terv arra irányult, hogy a tenyésztett lazacok elszigetelésére vonatkozó intézkedéseket belefoglalják a javaslatba. Mivel az e területen meglévő NASCO-iránymutatásokat a tapasztalatok és a tudományos fejlődés fényében értékelik, a válaszok arra szólítottak fel, hogy e szempontot elkülönítetten, és ne az idegen fajokra vonatkozó jogalkotás részeként kezeljék. Helyénvalónak tekintették tehát ezt kivenni a jelenlegi javaslatból. A megkérdezettek, a kormányközi szervezeteket kivéve, a túlcentralizált és keménykezű megközelítés ellen szóltak, és a javaslatot úgy módosították, hogy elismerje a tagállamok hatáskörét e területen. Másrészt, felmerült az igény a kérelmezést, a kockázatértékelést és a karanténállomásokat érintő harmonizált iránymutatásokra, és ezeket elő is írták a jogszabályok tagállamokban történő egyenlő alkalmazásának lehetővé tétele érdekében. A javaslat nagymértékben ezeken a véleményeken alapul.

- **A szakértelem összegyűjtése és felhasználása**

Tudományos területek/az érintett szakértelem területei

Az érintett területek a tengerbiológia, az édesvízi biológia, az ökológia, valamint az akvakultúra-technika.

Az alkalmazott módszertan

Az érdekelt felek hivatalos ülése vitairat köröztetését követően. Konzultáció a halászati és akvakultúraágazati tanácsadó bizottsággal és az e-mailen keresztül történő, a szövegtervezetekről folytatott konzultációk két ellenőrző fordulója.

A megkérdezett főbb szervezetek/szakértők

i) Nemzetközi szervezetek, mint az ICES, EIFAC és NASCO;

ii) szakosított kutatóintézmények, mint a Marine Organism Investigations (Tengeri Szervezetek Kutatása) és a Hull International Fisheries Institute (Hull Nemzetközi Halászati Intézet);

iii) egyéni szakértők a tagállamok közigazgatásából, akvakultúraágazatából és kormányközi szervezetektől.

A kapott és felhasznált tanács összefoglalása

A legfőbb következtetés az, hogy nagy az egyetértés a potenciálisan súlyos, visszafordíthatatlan következményeket eredményező kockázatok meglétéről. A pontosabb technikai szempontok a következőket foglalták magukban:

Az elszigetelést elkülönítetten kell kezelni. Vigyázni kell a meghatározásokkal, különösen amiatt, hogy különbséget lehessen tenni az őshonos és nem őshonos fajok között. E jogszabálynak ki kell terjednie az akvakultúrán alapuló telepítésre és a klasszikus

akvakultúrára. Az eljárásba bele kell foglalni a kockázatcsökkentést és védintézkedéseket is tartalmazó kockázatértékelési megközelítést, meghatározva azt, hogy kinek kell elvégeznie, és kinek kell elemeznie a kockázatértékelést. A rendelet nem lehet túlzottan előíró, így a részletes igazgatás a tagállamokra marad. Szükség van a karanténállomásokra vonatkozó európai szakértelem fejlesztésére. A géntechnológiával módosított szervezeteket szintén bele kell foglalni a rendeletbe, továbbá a triploidokat nem lehet ártalmatlannak tekinteni. A javaslat nagymértékben e véleményekre alapul, de a géntechnológiával módosított szervezeteket kivették a rendelet alkalmazási köréből, mivel azokat az e téren meglévő és alakuló közösségi jogszabályok már magukban foglalják.

A szakértő tanácsok nyilvánosságra hozatalának eszközei

Az érdekelt felek ülésének legfőbb következtetéseit benyújtották a halászati és akvakultúraágazati tanácsadó bizottság II., akvakultúra munkacsoportjához; a vitákról készült jegyzőkönyvek megtalálhatók a halászati honlapon. Az e-mail-váltás során a legtöbb üzenetről a korlátozott terjesztésre vonatkozó figyelmeztetés nélkül kapott másolatot valamennyi megkérdezett.

- **Hatásértékelés**

A hatásértékelés során vizsgált különböző választási lehetőségekből kitűnhet, hogy e javaslat kívánatosabb, mint az a választási lehetőség, hogy nem alkalmazzák a jogszabályt a közösségen belüli mozgásokra, viszont különbséget tesznek az idegen fajokra vonatkozó betelepítések és az elterjedési területükről biogeográfiai okokból nem honos fajokra vonatkozó áttelepítések között. Az ágazat megjegyezte, hogy a kérelmezés, a kockázatértékelés és a karantén finanszírozásának költsége meggátolja az idegen fajok betelepítésének jövőbeni kérelmezését. Ezt figyelembe véve, a javaslat nem teszi kötelezővé a kérelmező számára, hogy minden esetben viselje a kockázatértékelés költségeit (lásd 9. cikk (1) bekezdés). A fentiekben is megállapítottak szerint, a jelenlegi akvakultúra-gyakorlatok nagy arányban épülnek idegen fajokra (szivárványos pisztráng, csendes-óceáni osztriga, ponty), és az egyes szereplők társulhatnak annak érdekében, hogy a kérelem elkészítéséhez és adott esetben a kockázatelemzéshez egyaránt szükséges információ megszerzésének költségét megosszák. A javaslat rendelkezik az egymást követő, legfeljebb öt évig tartó időszakban zajló szállításokra vonatkozó engedélyek kibocsátásáról, ami szintén leegyszerűsíti mind a költségeket, mind az eljárásokat.

A kockázatelemzésre vonatkozó jelenlegi EU-gyakorlat követése érdekében az a döntés született, hogy elkülönítik a kockázatértékelési feladatot (tanácsadó bizottság) a kockázatkezelési feladattól (illetékes hatóság). Ebből az okból azt az eredeti lehetőséget, hogy mindkét feladatot az illetékes hatóságnál egyesítsék, nem terjesztették elő. A hatásvizsgálat felvetette azt a kérdést, hogy a javaslat vajon nem elhamarkodott-e, tekintettel az IMO ballasztvízről szóló nemzetközi egyezményére, amelyről 2004 februárjában született megállapodás, és amely szintén kiterjed az idegen fajok problémájára. Tekintettel ezen egyezmény hatálybalépése időpontjának bizonytalanságára, az idegen fajokkal kapcsolatos kockázat jellegére, és figyelembe véve az elővigyázatosság elvét, megállapították, hogy nem elhamarkodott eljárni.

3. A JAVASLAT JOGI ELEMEI

- **A javasolt intézkedés összefoglalása**

A javasolt jogszabály célja jelenlegi megszövegezésében, hogy megteremtse a megfelelő egyensúlyt a szubszidiaritás és az arányosság között. A döntéshozatal a tagállamoknál marad, akik képesek az előírt feltételek mellett a tervezett betelepítésekkel kapcsolatos kockázatok értékelésére. A kérelmezők számára kötelező, hogy a tagállamok hatóságai számára az elbíráláshoz elegendő információt tartalmazó kérelmet nyújtsanak be. A kérelem tartalma, amely minden esetben kötelező, kellően kimerítő ahhoz, hogy értékelni lehessen az adott szállítás rutin vagy nem rutin jellegét. Elegendő kritériumot tartalmaz továbbá, hogy tagállami szinten határozatot lehessen hozni arról, hogy szükség van-e környezeti kockázatértékelésre (ERA), és hogy ki vesz részt e kockázatértékelés lefolytatásában. A teljesített ERA értékelése információt szolgáltat a határozathoz arról, hogy az engedélyt meg kell-e adni, vagy nem. Abban az esetben, ha a szállítás valószínűsíthetően más tagállamot is érint, egy „közösségi eljárás" lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy konzultáljon más tagállamokkal és a megfelelő bizottságokkal. Ebben az esetben a Bizottság hat hónapon belül eldöntheti, hogy helybenhagyja, megsemmisíti vagy módosítja a határozatot. A javaslat nagymértékben merít a meglévő önkéntes ICES/EIFAC-szabályzatokból, és a vízi szervezetek betelepítéséről és szállításáról szóló kanadai nemzeti törvényből, amely jelentősen továbbfejleszti az ICES-szabályzatot. Ez nem gátolja meg az ICES/EIFAC-szabályzatok tagállami szinten történő önkéntes alkalmazását.

- **Jogalap**

A jogalap a Szerződés 37. cikke, tekintettel az akvakultúra-tevékenységek sajátosságára és az élő vízi erőforrásoknak a közös halászati politika keretében történő megőrzésével kapcsolatos célkitűzésre (a 2371/2002/EK tanácsi rendelet[3] 1. cikkének (1) bekezdése, és 1. cikke (2) bekezdésének a) és f) pontja).

- **A szubszidiaritás elve**

A szubszidiaritás elvét akkor kell alkalmazni, ha a javaslat nem tartozik a Közösség kizárólagos hatáskörébe.

A fentiekben megállapítottak szerint e javaslat a közös halászati politika körébe tartozik, amely a Közösség kizárólagos hatásköre. Ennélfogva a szubszidiaritás elve nem alkalmazható.

- **Az arányosság elve**

A javaslat a következő ok(ok)ból felel meg az arányosság elvének.

- A 2003 decemberében tartott konzultációs ülés egyik határozott üzenete volt az arányosság, és annak szükségessége, hogy biztosítsák, hogy az új jogszabályt az ágazat a magáévá teszi, és nem csak egy újabb kezelhetetlen jogszabályi tehernek tekinti. Az idegen fajok minden alkalmazásának megtiltását jelentő legegyszerűbb megoldás helyett a javaslat egyensúlyra törekszik a környezetvédelem és az akvakultúraágazat szükségletei között.

- A javaslat a pénzügyi és adminisztratív terhek valamennyi szereplő közötti méltányos elosztását tükrözi.

[3] HL L 358., 2002.12.31., 59. o.

- **Az aktus megválasztása**

A jogszabály javasolt formája a rendeleti forma. Jóllehet egy irányelv elvben hasonlóan lehetséges lenne, az akvakultúraágazat dinamikus jellegének fényében úgy tűnt, közös érdek áll fenn arra nézve, hogy rendelet formájában írjanak elő részletes szabályokat, semmint, hogy egy végeredménnyel kapcsolatos kötelezettséget állapítsanak meg.

4. KÖLTSÉGVETÉSI KIHATÁSOK

A rendelet hatással lehet az idegen fajok jövőbeni szállítására vonatkozó kérelmek elkészítését érintően a személyzeti időre, és a HTMGB-vel és a halászati és akvakultúraágazati tanácsadó bizottsággal folytatott konzultációhoz szükséges erőforrásokra, de ez rutinmunkának számít e bizottságok számára.

2006/0056 (CNS)

Javaslat

A TANÁCS RENDELETE

az idegen és nem honos fajoknak az akvakultúrában történő alkalmazásáról

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre, és különösen annak 37. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára[4],

tekintettel az Európai Parlament véleményére[5],

tekintettel a Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére[6]

mivel:

(1) A Szerződés 6. cikkével összhangban a környezetvédelmi követelményeket — különösen a fenntartható fejlődés előmozdítására tekintettel — be kell illeszteni a közösségi politikák és tevékenységek fogalommeghatározásába és végrehajtásába.

(2) Az akvakultúra olyan gyorsan növekvő ágazat, amelyben innovációt és új alkalmazásokat derítenek fel. Annak érdekében, hogy a termelést a piaci feltételekhez igazítsák, fontos, hogy az akvakultúraágazat változatossá tegye a tenyésztett fajokat.

(3) A múltban az akvakultúra gazdaságilag hasznot húzott az idegen fajok betelepítéséből és a nem honos fajok áttelepítéséből (például szivárványos pisztráng, csendes-óceáni osztriga, és lazac), és a jövőre nézve a politika célja az, hogy a betelepítésekkel és áttelepítésekkel összefüggő hasznokat a lehető legnagyobb mértékűre növeljék, elkerülve egyúttal az ökológiai rendszerek megmásítását, megelőzve a bennszülött fajokkal fennálló negatív biológiai kölcsönhatást, beleértve a genetikai változást is, továbbá visszaszorítva a nem célszervezetek elterjedését, és az élőhelyeket érő egyéb hátrányos hatásokat.

(4) Az invazív idegen fajokat a biodiverzitás csökkenésének fő okaként jelölték meg. A biológiai sokféleségről szóló egyezmény, amelynek a Közösség is részes fele, a 8. cikkének h) pontjában megköveteli valamennyi szerződő féltől, hogy amennyire lehetséges és indokolt előzze meg az ökológiai rendszereket, élőhelyeket vagy fajokat veszélyeztető idegen fajok betelepítését, illetve ellenőrizze, vagy semmisítse meg azokat. Különösen, az egyezmény részes feleinek konferenciája elfogadta a VI/23 határozatot az ökológiai rendszereket, élőhelyeket vagy fajokat veszélyeztető idegen

---

4 HL C […], […], […]. o.
5 HL C […], […], […]. o.
6 HL C […], […], […]. o.

fajokról, amelynek melléklete megállapítja az ezen idegen fajok hatásainak megelőzésére, bemutatására és enyhítésére vonatkozó irányadó elveket. (lásd: http://www.biodiv.org/decisions/default.aspx?m=COP-06&id=7197&lg=0).

(5) Az e területeken már fennálló ökológiai rendszerekre kockázatot jelenthet továbbá a fajoknak a természetes elterjedési területükön belül olyan területekre történő áttelepítése, ahol sajátos biogeográfiai okok miatt nincsenek jelen, és e rendeletnek ki kell terjednie erre is.

(6) A Közösségnek ki kell tehát alakítania a saját keretrendszerét, hogy megfelelő védelmet biztosítson a vízi környezet számára a nem őshonos fajok akvakultúrában történő alkalmazásához társuló kockázatokkal szemben. E keretrendszernek magában kell foglalnia a potenciális kockázatok elemzéséhez szükséges eljárásokat, a védelem és az elővigyázatosság elvén alapuló intézkedések meghozatalát, és szükség esetén a vészhelyzeti intézkedési tervek elfogadását. Ezen eljárásoknak a meglévő önkéntes keretszabályokból, de főleg a Nemzetközi Tengerkutatási Tanács (ICES) tengeri szervezetek betelepítéséről és szállításáról szóló gyakorlati szabályzatából, valamint az Európai Belvízi Halászati Tanácsadó Bizottság (EIFAC) tengeri és édesvízi szervezetek betelepítésének és szállításának mérlegeléséről szóló gyakorlati szabályzatából és kézikönyvéből nyert tapasztalatokra kell épülniük.

(7) Az e rendeletben előírt intézkedések nem sértik a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelvet[7], a környezet hatásvizsgálatról szóló, 1985. június 27-i 85/337/EGK tanácsi irányelvet[8], a tenyésztett víziállatokra és az azokból származó termékekre vonatkozó állat-egészségügyi követelmények meghatározásáról, valamint a víziállatok egyes betegségeinek megelőzéséről és ellenőrzéséről szóló 2006/XX/EK tanácsi irányelvet[9], és a vízvédelmi politika területén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet[10].

(8) A potenciális kockázat, amely néhány esetben nagy földrajzi kiterjedésű lehet, kezdetben sokkal nyilvánvalóbb a helyi területeken. A helyi vízi környezetek jellemzői a Közösség egészében elég változatosak lehetnek, és a tagállamok rendelkeznek a megfelelő tudással, megfigyelő rendszerekkel és szakismerettel, hogy a szuverenitásuk vagy joghatóságuk alá tartozó vízi környezeteket érintő kockázatokat értékeljék és kezeljék. Helyénvaló tehát, hogy az e rendeletben előírt intézkedések végrehajtása elsődlegesen a tagállamok felelőssége.

(9) Ugyanakkor, azokban az esetekben, amelyekben a kockázat nem elhanyagolható és más tagállamokat is érinthet, szükség van egy, az érdekelt felek közötti konzultációt, továbbá az engedélyek tagállamok által történő megadása előtti hitelesítését szolgáló közösségi rendszerre. A halászati erőforrások közös halászati politika alapján történő védelméről és fenntartható kiaknázásáról szóló, 2002. december 20-i 2371/2002/EK

---

7 HL L 206., 1992.7.22., 7. o. A legutóbb a 1882/2003/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 284., 2003.10.31., 1. o.) módosított irányelv.

8 HL L 175., 1985.7.5., 4. o. A legutóbb a 2003/35/EK irányelvvel (HL L 156., 2003.6.25., 17. o.) módosított irányelv

9 HL illessze be a tanácsi irányelv hivatalos számát (elfogadta a Bizottság, 2005.8.23., COM(2005) 362)

10 HL L 327., 2000.12.22., 1. o.

tanácsi rendelet[11] 33. cikke szerint létrehozott halászati tudományos, műszaki és gazdasági bizottság (HTMGB) ad tudományos tanácsot e konzultáció során, és a 1999/478/EGK bizottsági határozattal[12] létrehozott halászati és akvakultúraágazati tanácsadó bizottság ad tanácsot az érdekelt felek számára az akvakultúra és a környezetvédelem területén.

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

I. fejezet
Tárgy, alkalmazási kör és fogalommeghatározások

1. cikk
Tárgy

Ez a rendelet megállapítja az akvakultúra-gyakorlatokat szabályozó keretrendszert az idegen vagy nem honos fajokkal kapcsolatban, hogy értékelje és a lehető legkisebbre csökkentse ezek vízi környezetre gyakorolt lehetséges hatását, és e módon hozzájáruljon az ágazat fenntartható fejlődéséhez.

2. cikk
Alkalmazási kör

1. Ezt a rendeletet a Közösségben az akvakultúrában történő alkalmazásuk érdekében az idegen fajok betelepítésére és a nem honos fajok áttelepítésére kell alkalmazni.

2. E rendelet nem alkalmazható vízi szervezetek tagállamon belüli áttelepítésére, kivéve:

   a) a valamely tagállam nem európai területére irányuló, onnan induló vagy ilyen területei közötti áttelepítéseket;

   b) a vízvédelmi politika területén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv[13] II. mellékletében meghatározott különböző ökorégiók vizei közötti áttelepítéseket, és

   c) azokat az eseteket, amelyekben tudományos tanács alapján az áttelepítésnek köszönhetően a környezet fenyegetettsége okkal előrelátható.

3. A (2) bekezdéstől eltérve, a tagállamok határozhatnak úgy, hogy ezt a rendeletet alkalmazni kell a területükön belül zajló áttelepítések egyéb eseteire is.

---

11 HL L 358., 2002.12.31., 59. o.
12 HL L 187., 1999.7.20., 70. o.
13 HL L 327., 2000.12.22., 1. o.

4. Ez a rendelet kiterjed a tagállamok területén található valamennyi akvakultúra-létesítményre, méretétől vagy jellemzőitől, vagy a tenyésztett vízi szervezetek fajától függetlenül. A rendelet kiterjed bármely vízi közeget alkalmazó akvakultúrára.

5. Ez a rendelet nem alkalmazható vízi díszállatok vagy növények olyan kisállat-kereskedésekben, kertészeti központokban vagy akváriumokban való tartására, amelyek a Közösségben közvetlenül nem kapcsolódnak természetes vízhez, vagy olyan létesítményekben való tartására, amelyeket az 1. cikkben megállapított célkitűzéseknek megfelelő szennyvízkezelő-rendszerrel szereltek fel.

3. cikk
Fogalommeghatározások

E rendelet alkalmazásában:

(1) „akvakultúra” vízi szervezetek tartása vagy tenyésztése olyan technikák alkalmazásával, amelyek célja a kérdéses szervezetek termelésének a környezet természetes kapacitásán túli növelése, e szervezetek a természetes vagy jogi személy tulajdonában maradnak a tartás vagy tenyésztés szakaszában, egészen a lehalászásig, azt is beleértve;

(2) „nyitott akvakultúra-létesítmény” az a létesítmény, amelyben az akvakultúra-tevékenységet olyan vízi közegben folytatják, amely nincs elkülönítve a vadvízi közegtől olyan áthatolhatatlan akadállyal, amely meggátolja az esetlegesen túlélő és később szaporodni képes tenyésztett példányok vagy biológiai anyag kiszabadulását;

(3) „zárt akvakultúra-létesítmény” az a létesítmény, amelyben az akvakultúra-tevékenységet olyan vízi közegben folytatják, amelyet a vadvízi közegtől olyan áthatolhatatlan akadállyal különítettek el, amely meggátolja az esetlegesen túlélő és később szaporodni képes tenyésztett minta vagy biológiai anyag kiszabadulását;

(4) „vízi szervezet” bármely vízi élőlény, amely az állatok, a növények vagy egysejtűek közé tartozik, beleértve ezek egyedeinek részeit, ivarsejtjeit, spermáját, ikráit, szaporítóképleteit, amelyek képesek a túlélésre és az azt követő szaporodásra;

(5) „poliploid szervezetek” vízi szervezetek, amelyek sejtjeinek kromoszómaszámát sejtmanipulációs technikákkal megváltoztatták;

(6) „idegen faj”:

a) egy vízi szervezet olyan faja, alfaja, vagy alacsonyabb rendű taxonja, amely ismert természetes területén és elterjedési képességének területén kívül jelenik meg szándékolt vagy véletlen emberi beavatkozás eredményeként;

b) poliploid szervezetek természetes területüktől vagy elterjedési képességüktől függetlenül;

(7) „nem honos faj” egy vízi szervezet olyan faja vagy alfaja, amely természetes elterjedési területének adott zónájában biogeográfiai okok miatt nincs jelen;

(8) „nem célszervezet” egy vízi szervezet olyan faja vagy alfaja, amelyet egy betelepített vagy áttelepített vízi szervezettel együtt véletlenül hurcolnak be;

(9) „szállítás” betelepítés és/vagy áttelepítés;

(10) „betelepítés” az az eljárás, amelynek során az idegen fajt szándékosan szállítják az akvakultúrában történő alkalmazása céljából;

(11) „áttelepítés” az az eljárás, amelynek során a vízi szervezetet az akvakultúrában történő alkalmazása céljából szándékosan szállítják természetes elterjedési területén belül egy olyan területre, ahol biogeográfiai okokból korábban nem volt jelen;

(12) „kísérleti kibocsátás” a vízi szervezetek korlátozott mértékű kibocsátása az őshonos fajokkal és élőhelyekkel való ökológiai kölcsönhatás felmérése céljából, annak érdekében, hogy vizsgálják a kockázatértékelési feltételezéseket;

(13) „kérelmező” az a természetes vagy jogi személy vagy jogalany, aki a vízi szervezet betelepítésének vagy áttelepítésének lefolytatását tervezi;

(14) „karantén” az az eljárás, amelynek során vízi szervezeteket, és az azokhoz társult bármely szervezetet az őket körülvevő környezettől teljesen elszigetelten lehet tartani;

(15) „karanténlétesítmény” az a létesítmény, amelyben a vízi szervezeteket és az azokhoz társult bármely szervezetet az őket körülvevő környezettől teljesen elszigetelten lehet tartani;

(16) „rutin szállítás” a vízi szervezetek egy ismert forrásból kiinduló, csekély kockázati osztályba sorolt szállítása, amelyet olyan jól bevált tapasztalatok előznek meg a tagállamokban, amelyek nem mutatnak ökológiai károsodásra, és amely valószínűleg nem érint más tagállamokat;

(17) „nem rutin jellegű szállítás” a vízi szervezetek bármely olyan szállítása, amely nem felel meg a rutin szállításra előírt követelményeknek;

(18) „fogadó tagállam” az a tagállam, amelynek területére az idegen fajt betelepítik, vagy a nem honos fajt áttelepítik;

(19) „küldő tagállam” az a tagállam, amelynek területéről a betelepítendő idegen faj, vagy az áttelepítendő nem honos faj származik.

II. fejezet
A tagállamok általános kötelezettségei

4. cikk
A káros hatások elkerülését szolgáló intézkedések

A tagállamok biztosítják, hogy minden megfelelő intézkedést meghoznak a biodiverzitást, különösen a fajokat, élőhelyeket vagy az ökológiai rendszer funkcióit érintő olyan káros hatások elkerülésére, amelyek az akvakultúrában a vízi szervezetek vagy nem célszervezetek

betelepítéséből vagy áttelepítéséből, vagy e fajoknak a természetes környezetben történő elterjedéséből származhatnak.

5. cikk
Döntéshozó és tanácsadó szervek

A tagállamok kijelölik az e rendelet követelményeinek való megfelelés biztosításáért felelős illetékes hatóságot („az illetékes hatóság”). Valamennyi illetékes hatóság kijelöl egy őt segítő tanácsadó bizottságot, amely magában foglalja a megfelelő biológiai és ökológiai szakértelmet („a tanácsadó bizottság”).

III. fejezet
Engedélyek

6. cikk
Engedély

1. Bárkinek, aki vízi szervezetet kíván betelepíteni vagy áttelepíteni, engedélyt kell kérelmeznie a fogadó tagállam illetékes hatóságától. A kérelmeket többszöri, öt évnél nem hosszabb időszakban zajló szállítás iránt is be lehet nyújtani.

2. A kérelmező a kérelmet az I. mellékletben felsorolt információval együtt nyújtja be. A tanácsadó bizottság véleményt nyilvánít arról, hogy a kérelem tartalmazza-e a megkövetelt információkat és ezért elfogadható, és tájékoztatja az illetékes hatóságot.

7. cikk
A tervezett szállítás típusa

A tanácsadó bizottság véleményt nyilvánít arról, hogy a tervezett szállítás rutin vagy nem rutin jellegű szállítás-e, és hogy a szállítást meg kell-e előznie karanténnak, vagy kísérleti kibocsátásnak, és tájékoztatja az illetékes hatóságot.

8. cikk
Rutin szállítás

Rutin szállítás esetén az illetékes hatóság megadhatja az engedélyt, adott esetben megjelölve, hogy szükség van-e a IV. és V. fejezetben megállapított karanténra vagy kísérleti kibocsátásra.

9. cikk
Nem rutin jellegű szállítás

1. Nem rutin jellegű szállítás esetén el kell végezni a II. mellékletben meghatározott környezeti kockázatértékelést. Az illetékes hatóság határoz arról, hogy a

kérelmezőnek vagy egy független szervnek kell lefolytatnia a környezeti kockázatértékelést, valamint arról, hogy ki viseli a költségeket.

2. A környezeti kockázatértékelés alapján a tanácsadó bizottság tájékoztatja az illetékes hatóságot a kockázatról alkotott véleményéről, a II. melléklet 3. részében megállapított összefoglaló jelentés-minta segítségével. Ha a tanácsadó bizottság szerint a kockázat csekély, az illetékes hatóság további alakszerűségek nélkül megadhatja az engedélyt.

3. Amennyiben a tanácsadó bizottság úgy találja, hogy a vízi szervezetek tervezett szállításához társuló kockázat nagy vagy közepes, a kérelmet a kérelmezővel konzultálva megvizsgálja annak feltárása érdekében, hogy rendelkezésre állnak-e a kockázat szintjét csekélyre csökkentő kockázatcsökkentő eljárások vagy technológiák. A tanácsadó bizottság továbbítja értékelésének eredményeit az illetékes hatóságnak, részletezve a kockázat szintjét, és meghatározva a kockázat bármely csökkentésének okát, a II. melléklet 3. részében meghatározott formában.

4. Az illetékes hatóság csak akkor adhatja ki a nem rutin jellegű szállításokra vonatkozó engedélyt, ha a kockázatértékelés arra mutat, beleértve a kockázatcsökkentési intézkedéseket, hogy a környezettel szembeni kockázat csekély. Az engedélyek elutasítását tudományos tényekre alapozva kell megindokolni.

10. cikk
A határozathozatalra nyitva álló idő

1. A kérelmezőt ésszerű időn belül, de legfeljebb a kérelem benyújtását követő egy éven belül írásban tájékoztatják az engedély kiadásáról vagy elutasításáról rendelkező határozatról.

2. Az ICES-t aláíró tagállamok a tanácsadó bizottság véleményének kiadása előtt kérhetik az ICES által felülvizsgált, tengeri szervezeteket érintő kérelmek és kockázatértékelések rendelkezésükre bocsátását. Ezekben az esetekben további hat hónappal meghosszabbodhat a határozathozatalra nyitva álló idő.

11. cikk
Más tagállamokat érintő szállítások

1. Amennyiben egy szervezet tervezett szállításának potenciális vagy ismert környezeti hatásai valószínűleg érintenek más tagállamokat, az illetékes hatóság értesíti az érintett tagállamot vagy tagállamokat és a Bizottságot az engedély megadásának szándékáról, határozata tervezetének, valamint egy indoklásnak és a környezeti kockázatértékelésnek a II. melléklet 3. részében meghatározott összefoglalójának a megküldésével.

2. Az értesítés időpontjától számított két hónapon belül a többi tagállam írásbeli észrevételeket nyújthat be a Bizottsághoz.

3. Az értesítés időpontjától számított hat hónapon belül a Bizottság a 2371/2002 rendelet 33. cikkével létrehozott halászati tudományos, műszaki és gazdasági bizottsággal (HTMGB) és a 1999/478/EGK határozattal[14] létrehozott halászati és akvakultúraágazati tanácsadó bizottsággal folytatott konzultációt követően helybenhagyja, megsemmisíti vagy módosítja az engedély megadásáról rendelkező javasolt határozatot.

4. A Bizottság határozatát követő 30 napon belül az érintett tagállam a Tanács elé utalhatja ezt a határozatot. A Tanács további 30 napon belül minősített többséggel eltérő határozatot hozhat.

12. cikk
Az engedély visszavonása

Az illetékes hatóság bármikor visszavonhatja az engedélyt, ha előre nem látható, a környezetre vagy az őshonos populációkra negatív hatással bíró események következnek be.

IV. fejezet
A betelepítésekre az engedély kiadását követően alkalmazandó feltételek

13. cikk
Megfelelés más közösségi rendelkezéseknek

Az e rendelet szerinti engedély kiadását követően a betelepítésre akkor kerülhet sor, ha a közösségi jog által előírt egyéb engedélyeket is beszerezték, és ha teljesülnek a közösségi szabályokban megállapított feltételek, különösen a következők:

(a) a 2006/XX/EK tanácsi irányelvben[15] megállapított állat-egészségügyi feltételek,

(b) a növényeket vagy növényi termékeket károsító szervezeteknek a Közösségbe történő behurcolása és a Közösségen belüli elterjedése elleni védekezési intézkedésekről szóló, 2000. május 8-i 2000/29/EK tanács irányelvben[16] megállapított feltételek.

14. cikk
Akvakultúra-létesítményekbe történő kibocsátás rutin betelepítés esetén

Rutin betelepítés esetén a vízi szervezeteknek nyitott akvakultúra-létesítményekbe történő kibocsátása általában karantén nélkül megengedett, kivéve, ha az illetékes hatóság a tanácsadó bizottság által adott különleges tanács alapján másként határoz.

---

[14] HL L 187., 1999.7.20., 70. o. A 2004/864/EK határozattal (HL L 370., 2004.12.17., 91. o.) módosított határozat.

[15] lásd 9. lábjegyzet

[16] HL L 169., 2000.7.10., 1. o.

15. cikk

Akvakultúra-létesítményekbe történő kibocsátás nem rutin jellegű szállítás esetén

1. Nem rutin jellegű szállítás esetén a vízi szervezeteknek nyitott és zárt akvakultúra-létesítményekbe történő kibocsátására a (2), (3) vagy (4) bekezdésben megállapított feltételek vonatkoznak.

2. A vízi szervezeteket a Közösség területén belül kijelölt karanténlétesítményben helyezik el a III. mellékletben megállapított feltételeknek megfelelően, tenyészállomány kialakítása céljából.

3. A karanténlétesítmény elhelyezkedhet a fogadó tagállamon kívüli tagállamban is, feltéve, hogy az érintett tagállamok ebben egyetértenek, és hogy ezt a lehetőséget a 9. cikk szerinti környezeti kockázatértékelésbe is belefoglalták.

4. A betelepített vízi szervezeteknek csak az utódait lehet a fogadó tagállam akvakultúra-létesítményeiben használni, kivéve, ha a kérdéses szervezetek a szaporodást tekintve sterilek, és feltéve, hogy nem találtak nem célszervezetet a karantén ideje alatt.

16. cikk

Kísérleti kibocsátás nyitott akvakultúra-létesítményekbe

Az illetékes hatóság megkövetelheti, hogy a vízi szervezetek nyitott akvakultúra-rendszerekbe történő kibocsátását egy kezdeti kísérleti kibocsátás előzze meg, amelyre különleges elszigetelési, és a tanácsadó bizottság tanácsán és ajánlásain alapuló védintézkedések vonatkoznak.

17. cikk

Vészhelyzeti intézkedési tervek

A tanácsadó bizottság a kérelmezővel folytatott konzultációt követően vészhelyzeti intézkedési tervet dolgoz ki valamennyi nem rutin jellegű betelepítésre és kísérleti kibocsátásra vonatkozóan, amely terv tartalmazza többek között a betelepített faj eltávolítását a környezetből, vagy sűrűségének csökkentését, azokra az előre nem látható eseményekre, amelyek a környezetre vagy az őshonos populációkra negatív hatással bírnak. Amennyiben ilyen esemény következik be, a vészhelyzeti intézkedési tervet azonnal végre kell hajtani, és az engedélyt vissza kell vonni a 12. cikk szerint.

18. cikk

Megfigyelés

1. Az idegen fajokat megfigyelés alatt kell tartani kibocsátásukat követően két évig vagy egy teljes generációs ciklus során — attól függően, hogy melyik a hosszabb —, hogy értékeljék, hogy a hatásokat pontosan jelezték-e előre, vagy hogy vannak-e további, vagy egyéb hatások. Különösen tanulmányozni kell a fajok elterjedésének vagy elszigetelődésének szintjét. Az illetékes hatóság határoz arról, hogy a kérelmező rendelkezik-e a megfelelő szakértelemmel, vagy hogy a megfigyelést más szervnek kell-e végeznie.

2. A tanácsadó bizottság véleményére is figyelemmel, az illetékes hatóság hosszabb megfigyelési időszakot is előírhat, hogy értékelje az ökológiai rendszereket érő olyan hosszú távú hatásokat, amelyeket az (1) bekezdésben megállapított időszakban nem lehet könnyen feltárni.

3. A tanácsadó bizottság értékeli a megfigyelési program eredményeit, és különösen feljegyez minden, a környezeti kockázatértékelésben nem pontosan előre jelzett eseményt. Ezen értékelés eredményét megküldik az illetékes hatóságnak, amely felveszi az eredmények összefoglalását a 23. cikk szerint létrehozott nemzeti nyilvántartásba.

V. fejezet
Az áttelepítésekre az engedély kiadását követően alkalmazandó feltételek

19. cikk
Megfelelés más közösségi rendelkezéseknek

Az e rendelet szerinti engedély kiadását követően az áttelepítésre akkor kerülhet sor, ha a közösségi jog által előírt egyéb engedélyeket is beszerezték, és ha teljesülnek a közösségi szabályokban megállapított feltételek, különösen a következők:

(a) a 2006/XX/EK tanácsi irányelvben[17] megállapított állat-egészségügyi feltételek,

(b) a 2000/29/EK irányelvben[18] megállapított feltételek.

20. cikk
Nem rutin jellegű áttelepítés

Nyitott akvakultúra-létesítményekbe történő nem rutin jellegű áttelepítések esetén az illetékes hatóság megkövetelheti, hogy a vízi szervezetek kibocsátását egy kezdeti kísérleti kibocsátás előzze meg, amelyre a tanácsadó bizottság tanácsán és ajánlásain alapuló különleges elszigetelési és védintézkedések vonatkoznak.

21. cikk
Karantén

A fogadó tagállam kivételes esetekben, és a Bizottság jóváhagyására is figyelemmel, karantént írhat elő a 15. cikk (2), (3) és (4) bekezdésének megfelelően a nem rutin jellegű áttelepítéssel érintett fajok nyitott vagy zárt akvakultúra-létesítménybe történő kibocsátása előtt. A Bizottság jóváhagyása iránti kérelem megjelöli a karantén szükségességének indokait. A Bizottság 30 napon belül válaszol e kérelemre.

---

17 lásd 9. lábjegyzet
18 lásd 15. lábjegyzet

22. cikk
Az áttelepítést követő megfigyelés

Nem rutin jellegű áttelepítést követően a fajokat a 18. cikknek megfelelően tartják megfigyelés alatt.

VI. fejezet
Nyilvántartás

23. cikk
Nyilvántartás

A tagállamok nyilvántartást vezetnek a betelepítésekről és áttelepítésekről, amely tartalmazza valamennyi kérelem, és az engedély kiadása előtt, valamint a megfigyelési időszakban összegyűjtött kapcsolódó dokumentumok nyilvántartását.

A nyilvántartást a környezeti információkhoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2003. január 28-i 2003/4/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek[19] megfelelően teszik hozzáférhetővé a nyilvánosság számára

VII. fejezet
Záró rendelkezések

24. cikk
A műszaki fejlődéshez való hozzáigazítás

Az I., II., és III. mellékletnek a műszaki és tudományos fejlődéshez történő hozzáigazításához szükséges módosításait a 2371/2002/EK rendelet[20] 30. cikkének (3) bekezdésében említett eljárással összhangban fogadják el.

25. cikk
Hatálybalépés

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben,

a Tanács részéről
az elnök

---

19 HL L 41., 2003.2.14., 26. o.
20 lásd 11. lábjegyzet

I. MELLÉKLET

Kérelem

(A kérelmező tölti ki)

Amikor csak lehetséges, az információt a tudományos irodalom hivatkozásaival, valamint a tudományos hatóságokkal és halászati szakértőkkel folytatott személyes kommunikáció megjelölésével kell alátámasztani. A nem kellően részletes kérelem visszaküldhető a kérelmezőnek további anyagokért, ami késedelmet eredményezhet a terv értékelésében.

E melléklet alkalmazásában, ha a kérelem betelepítés helyett a tervezett áttelepítésre hivatkozik, a betelepítés/betelepített fogalmak helyébe az áttelepítés/áttelepített fogalmak lépnek.

A) Rövid összefoglalás:

Adja meg a dokumentum rövid összefoglalását, beleértve a terv ismertetését, az őshonos fajokra és élőhelyükre gyakorolt potenciális hatásokat, valamint az őshonos fajokra gyakorolt potenciális hatások lehető legkisebbre történő csökkentésére irányuló kockázatcsökkentő lépéseket.

B) Betelepítés

1) A betelepíteni vagy áttelepíteni tervezett faj (közönséges és tudományos) neve, megjelölve a nemet, fajt, alfajt vagy adott esetben az alacsonyabb taxonómiai besorolást.

2) Mutassa be a szervezet jellemzőit, beleértve a megkülönböztető jegyeket. Csatoljon tudományos rajzot vagy fényképet.

3) Mutassa be az előzményeket az akvakultúrában, a fejlesztéseket és egyéb betelepítéseket (adott esetben).

4) Mutassa be a tervezett betelepítés célkitűzéseit és alapvető okait, beleértve annak magyarázatát, hogy e célkitűzést miért nem lehet bennszülött faj alkalmazásával megvalósítani.

5) Milyen alternatív stratégiákat mérlegeltek, hogy a terv célkitűzéseit megvalósítsák? Milyen hatásokkal jár, ha a nem cselekvést választják?

6) Milyen földrajzi területet érint a tervezett betelepítés? Csatoljon térképet.

7) Adja meg a betelepíteni tervezett szervezetek számát (kezdetben, végül). Tagolható a projekt különböző alrészekre? Amennyiben igen, az egyes alrészek hány szervezetet érintenének?

8) Mutassa be az állomány forrását/forrásait (létesítmény), valamint a genetikai állományt (amennyiben ismert).

C) A betelepíteni tervezett faj élettörténetére vonatkozó információ minden életszakaszra

1) Mutassa be a természetes elterjedési területet, és a betelepítésnek köszönhetően az abban bekövetkező változásokat.

2) Jegyezze fel, hogy az adott fajt hol telepítették be korábban, és írja le a befogadó terület környezetére gyakorolt ökológiai hatásokat (ragadozó, zsákmány, vetélytárs, és/vagy az élőhely strukturális és funkcionális elemei).

3) Milyen tényezők korlátozzák a fajt természetes elterjedési területén?

4) Mutassa be a fiziológiai tűréseket (vízminőség, hőmérséklet, oxigén és sótartalom) valamennyi életszakaszban (korai életszakaszok, felnőtt és reproduktív életszakaszok).

5) Mutassa be az élőhely-preferenciákat és tűréseket valamennyi életszakaszban.

6) Mutassa be a reproduktív biológiát.

7) Mutassa be a vándorlási magatartást.

8) Mutassa be a táplálékpreferenciákat valamennyi életszakaszban.

9) Mutassa be a növekedési arányt és az élettartamot (a tervezett betelepítés területén is, ha ismert.

10) Mutassa be a faj vagy állomány ismert kórokozóit és élősködőit.

11) Mutassa be a viselkedési jellemzőket (társas, territoriális, agresszív).

D) Kölcsönhatás őshonos fajokkal

1) Amennyiben kiszabadul, mekkora a betelepített szervezet túlélésének és megtelepedésének esélye? (Ez a kérdés a nyitott és zárt akvakultúra-létesítményekbe irányuló szállításra vonatkozik.)

2) A betelepített fajok várhatóan melyik élőhelyet/élőhelyeket foglalják majd el a betelepítés tervezett területén, egybeesik-e ez bármely érzékeny, fenyegetett vagy veszélyeztetett fajjal? (Jelölje meg, ha a betelepítés tervezett területe összefüggő vízfelületet is magában foglal.)

3) Mely őshonos fajokkal következik be átfedés a niche (ökológiai fülke) tekintetében? Van-e bármely nem használt ökológiai forrás, amelynek a faj hasznát veheti?

4) Mivel táplálkozik a betelepített szervezet a befogadó környezetben?

5) Ez a zsákmányolás okoz-e bármilyen káros hatást a befogadó ökológiai rendszerben?

6) A betelepített szervezetek fennmaradnak-e és sikeresen szaporodnak-e a betelepítés tervezett területén, vagy évenkénti telepítésre van szükség? (Ez a kérdés a nem zárt akvakultúra-létesítményekbe szánt fajokra vonatkozik.)

7) A betelepített szervezetek kereszteződnek-e őshonos fajokkal? A tervezett betelepítés eredményezheti-e bármely őshonos faj vagy állomány helyi szintű kihalását? A betelepített szervezetek gyakorolnak-e bármilyen hatást a helyi fajok ívási magatartására és ívási területére?

8) A tervezett betelepítés gyakorol-e bármilyen potenciális hatást az élőhelyre vagy a vízminőségre?

E) A befogadó környezet és az összefüggő vizek

1) Szolgáltasson a befogadó környezetről és az összefüggő víztestekről fizikai információt, mint például időszakos vízhőmérsékletek, sótartalom, zavarosság, oldott oxigén, pH-érték, tápanyag és fémek. Megfelelnek-e e paraméterek a betelepítendő fajok tűrésének/preferenciáinak, beleértve a szaporodáshoz szükséges feltételeket?

2) Sorolja fel a befogadó vizek faji összetételét (főbb vízi gerincesek, gerinctelenek és növények).

3) Szolgáltasson információt a betelepítés területén, beleértve az összefüggő vizeket, található élőhelyről, és határozza meg a kritikus élőhelyet. E paraméterek közül melyik felel meg a betelepítendő fajok tűrésének/preferenciáinak? A betelepített szervezetek megzavarhatják-e bármelyik bemutatott élőhelyet?

4) Mutassa be azokat a természetes vagy mesterséges akadályokat, amelyek meggátolhatják a betelepített szervezetek szomszédos vizekbe történő vándorlását.

F) Megfigyelés

Mutassa be a betelepíteni tervezett fajok sikerének nyomon követési értékelésére szolgáló terveket és, hogy hogyan értékelik az őshonos fajokra és élőhelyeikre gyakorolt negatív hatásokat.

G) Igazgatási terv

1) Mutassa be a tervezett betelepítés igazgatási tervét. Ennek tartalmaznia kell a következő információkat, de nem szorítkozhat csak azokra:

   a) annak biztosítására hozott intézkedések, hogy más fajok (nem célszervezetek) ne kísérjék a szállítást;

   b) ki rendelkezik engedéllyel, és milyen feltételek szerint a javasolt fajok alkalmazására;

   c) a tervezett betelepítést megelőzi-e kereskedelmi fázis;

   d) a terv minőségbiztosítási tervének bemutatása; és

   e) egyéb betartandó jogszabályi követelmények.

2) Mutassa be azokat a kémiai, biofizikai és igazgatási intézkedéseket, amelyeket a szervezet és a nem célszervezetek nem célzott befogadó ökológiai rendszerekbe történő véletlen kiszabadulásának, és ottani megtelepedésének megelőzése érdekében

hoznak. Részletesen mutassa be a vízforrást, a szennyvíz rendeltetési helyét, a szennyvízkezelést, a csapadékcsatornák közelségét, a ragadozó állatok ellenőrzését, a hely biztonságát és a kiszabadulást megakadályozó intézkedéseket, amennyiben szükséges.

3) Mutassa be a szervezetek nevelő vagy keltető létesítményekből való nem szándékos, véletlen vagy nem engedélyezett kiszabadulása esetén, vagy a kibocsátást követően a kolonizáció területének véletlen vagy váratlan kiterjedése esetén követendő vészhelyzeti intézkedési tervet.

4) Amennyiben e terv halászterület létesítésére irányul, részletezze a halászat célját. Ki húz hasznot a halászterületből? Részletezze az igazgatási tervet, és adott esetben vegyen fel változtatásokat az igazgatási tervekbe a későbbiekben érintett fajok tekintetében.

H) Üzleti adatok

1) Adja meg a tulajdonos és/vagy a társaság nevét, az akvakultúra-engedély számát, és a működési engedély számát (adott esetben) vagy a kormányzati hivatal vagy osztály nevét a kapcsolattartó nevével, a telefon-, és faxszámot és az e-mailre vonatkozó információt.

2) Adjon meg a tervezett projekt gazdasági életképességére vonatkozó utalásokat.

I) Hivatkozások

1) Adja meg a kérelem készítése során idézett valamennyi hivatkozás részletes bibliográfiáját.

2) Adja meg a megkérdezett tudományos hatóságok és halászati szakértők nevének jegyzékét, a címeket is beleértve.

II. MELLÉKLET

A környezeti kockázatértékelés eljárásai és a kockázatértékelésbe felveendő minimumelemek

A vízi szervezetek betelepítéséhez vagy áttelepítéséhez társuló kockázatok értékeléséhez szükség van e szervezetek megtelepedése valószínűségének és e megtelepedés következményeinek az értékelésére.

Az eljárás magában foglalja a főbb környezeti összetevőket. Szabványosított megközelítést nyújt a genetikai és ökológiai hatással járó kockázatok, valamint a befogadásra szánt vizek őshonos fajaira esetlegesen hatást gyakorló nem célszervezetek behurcolása lehetőségének értékelésére.

A felülvizsgálati eljárás során a hangsúly nem a minősítésre, hanem az azt alátámasztó részletes biológiai és egyéb vonatkozó információn alapuló megállapításokra helyeződik. Tudományos bizonytalanság esetén az elővigyázatosság elvét kell alkalmazni.

E melléklet alkalmazásában, ha a kérelem tervezett áttelepítésre vonatkozik, a „betelepítés, betelepített” fogalmak helyébe az „áttelepítés, áttelepített” szavak lépnek.

1. RÉSZ – ÖKOLÓGIAI ÉS GENETIKAI KOCKÁZATOK ÉRTÉKELÉSÉNEK ELJÁRÁSA

1. lépés: A betelepítés szándékolt területén túl történő megtelepedés és terjedés valószínűsége

Esemény	**Valószínűség (N, K, Cs)[1]**	**Bizonyosság (NB, MB, MK, NK)[2]**	**Az értékelést alátámasztó megjegyzések [4]**
Zárt akvakultúra-létesítmények esetén a betelepített vagy áttelepített faj kiszabadul az őt körülvevő környezetbe.			
A betelepített vagy áttelepített, kiszabadult vagy elszóródott faj sikeresen kolonizálódik, és populációt tart fenn a betelepítés szándékolt területén, az akvakultúra-létesítmény ellenőrzésén túl.			
A betelepített vagy áttelepített, kiszabadult vagy elszóródott faj túlterjed a betelepítés szándékolt területén.			
Végső minősítés[3]			

(1) N= Nagy, K= Közepes, Cs= Csekély

(2) NB= Nagyon biztos, MB= Meglehetősen biztos, MK= Meglehetősen kétséges, NK= Nagyon kétséges

(3) A **megtelepedés és elterjedés valószínűségének** végső minősítése a legalacsonyabb minősítésű elem értékét kapja (például, a fenti elemek **Nagy** és **Csekély** minősítése **Csekély** végső minősítést eredményez). Másfelől, mindkét eseménynek — a szervezet sikeres kolonizációjának és populációja fenntartásának a betelepítés szándékolt területén (legyen az elszigetelt környezet, mint például egy létesítmény, vagy természetes élőhely), és a betelepítés szándékolt területén túlra terjedés valószínűségének (a fenti magyarázat szerint becsülve) — be kell következnie a betelepítés szándékolt területén túli megtelepedéshez.

A **bizonyosság** szintjének végső minősítése a **legalacsonyabb** bizonyossági szintű elem értékét kapja (pl., a **Nagyon biztos** és a **Meglehetősen biztos** minősítés egy **Meglehetősen biztos** végső minősítést eredményez).

(4) Az értékelőre az ICES gyakorlati szabályzata A. és B. függelékének iránymutatásául kell hivatkozni.

2. lépés: A megtelepedés és elterjedés következményei

Esemény	**Valószínűség (N, K, Cs)**	**Bizonyosság (NB, MB, MK, NK)**	**Az értékelést alátámasztó megjegyzések** (2)
A helyi populációkkal való genetikai keveredés a genetikai sokféleség csökkenéséhez vezet.			
Az őshonos populációkkal fennálló versengés (élelem, tér), vagy azok kizsákmányolása a kipusztulásukhoz vezet.			
Egyéb ökológiai jellegű nemkívánatos események			
A fenti események egy része azután is fennáll, hogy a betelepített fajt eltávolították.			
Végső minősítés(1)			

(1) A letelepedés és elterjedés következményeinek végső minősítése a legmagasabb minősítésű elem (egyedi valószínűség) értékét kapja, és a bizonyosság szintjének végső minősítése a legalacsonyabb bizonyossági szintű elem értékét kapja.

(2) Az értékelőre az ICES gyakorlati szabályzata A. és B. függelékének iránymutatásául kell hivatkozni.

3. lépés Az idegen és nem honos fajokhoz társított kockázati potenciál

Az 1. és 2. lépésben elvégzett értékelés alapján egyetlen értéket kell megadni:

Összetevő	**Kockázati potenciál (N, K, Cs)**	**Bizonyosság (NB, MB, MK, NK)**	**Az értékelést alátámasztó megjegyzések** (2)
Megtelepedés és elterjedés (1. lépés)			
Ökológiai következmények (2. lépés)			
Az átfogó kockázati potenciál végső minősítése (1)			

(1) A kockázati potenciál végső besorolása a két lehetőség közül a magasabb értékét kapja, ha a két becslés között nincs valószínűségi növekedés (azaz, ha a megtelepedés és elterjedés kockázata nagy, és az ökológiai kockázat közepes, a végső minősítés a két valószínűség közül a magasabb, azaz a nagy. Ha valószínűségi növekedés van a két becslés között (azaz a nagy és a csekély keveréke) a végső minősítés közepes.

(2) Az értékelőre az ICES gyakorlati szabályzata A. és B. függelékének iránymutatásául kell hivatkozni.

Ezen értékelés eredményét a következőkben megadva kell kifejezni:

Nagy = A betelepítés nagyobb aggodalomra ad okot (jelentős kockázatcsökkentési intézkedésekre van szükség). Tanácsos a terv elutasítása, kivéve, ha a kockázatcsökkentési eljárásokkal a kockázatot csekélyre lehet csökkenteni.

Közepes = A bevezetés mérsékelt aggodalomra ad okot. Tanácsos a terv elutasítása, kivéve, ha a kockázatcsökkentési eljárásokkal a kockázatot alacsonyra lehet csökkenteni.

Csekély = A bevezetés elhanyagolható mértékben ad okot aggodalomra. Tanácsos a terv elfogadása. Kockázatcsökkentésre nincs szükség.

A tervet a bemutatottak szerint csak akkor lehet jóváhagyni (nincs szükség kockázatcsökkentési intézkedésekre), ha a becsült átfogó kockázati potenciál csekély, és ha az átfogó bizonyosság, amely tekintetében a kockázat becslését elvégezték, nagyon biztos, vagy meglehetősen biztos.

Ha az első elemzések eredményeként az átfogó kockázatot a nagy vagy a közepes kategóriába sorolják, elszigetelési vagy kockázatcsökkentési javaslatokat kell a kérelembe belefoglalni, amelyet addig vetnek alá sorozatos kockázatelemzésnek, amíg az átfogó kockázat végső minősítése csekélyre nem változik, nagyon biztos vagy meglehetősen biztos értékeléssel. E kiegészítő lépések bemutatása, valamint az elszigetelési és kockázatcsökkentési intézkedések részletes leírása a kockázatértékelés szerves részét képezi.

2. RÉSZ –NEM CÉLSZERVEZETEKRE VONATKOZÓ ÉRTÉKELÉSI ELJÁRÁS

1. lépés: Nem célszervezetek megtelepedésének és elterjedésének valószínűsége a betelepítés szándékolt területén kívül

Esemény	**Valószínűség (N, K, Cs)**	**Bizonyosság (NB, MB, MK, NK)**	**Az értékelést alátámasztó megjegyzések** (2)
A vízi szervezetek betelepítésének vagy áttelepítésének következményeként nem célszervezetet hurcolnak be.			
A behurcolt nem célszervezet alkalmas élőhelyet vagy gazdaszervezetet talál.			
Végső minősítés(1)			

(1) A valószínűség végső minősítése a legalacsonyabb kockázati minősítés értékét kapja, és a bizonyosság szintjének végső minősítése szintén a legalacsonyabb szintű bizonyossággal rendelkező elem értékét kapja.

(2) Az értékelőre az ICES gyakorlati szabályzata A. és B. függelékének iránymutatásául kell hivatkozni.

2. lépés A nem célszervezetek megtelepedésének és elterjedésének következményei

Esemény	**Valószínűség (N, K, Cs)**	**Bizonyosság (NB, MB, MK, NK)**	**Az értékelést alátámasztó megjegyzések** (2)
A nem célszervezet verseng az őshonos populációkkal, vagy kizsákmányolja azokat, ami e populációk kipusztulásához vezet.			
A nem célszervezetek helyi populációkkal való genetikai keveredése a genetikai sokféleség csökkenéséhez vezet.			
Egyéb ökológiai vagy patológiai jellegű nemkívánatos események			
A fenti események egy része azután is fennáll, hogy a nem célszervezetet eltávolították.			
Végső minősítés (1)			

(1) A következmények végső minősítése a legmagasabb kockázati minősítés értékét kapja, és a bizonyosság szintjének végső minősítése szintén a legalacsonyabb szintű bizonyossággal rendelkező elem értékét kapja.

(2) Az értékelőre az ICES gyakorlati szabályzata A. és B. függelékének iránymutatásául kell hivatkozni.

3. lépés A nem célszervezetekhez társított kockázati potenciál

Az 1. és 2. lépésben elvégzett értékelés alapján egyetlen értéket kell megadni:

Összetevő	**Kockázati potenciál (N, K, Cs)**	**Bizonyosság (NB, MB, MK, NK)**	**Az értékelést alátámasztó megjegyzések** (2)
Megtelepedés és elterjedés (1. lépés)			
Ökológiai következmények (2. lépés)			
Végső minősítés (1)			

(1) A kockázati potenciál végső minősítése a legalacsonyabb kockázati minősítésű elem értékét kapja, és a bizonyosság szintjének végső minősítése szintén a legalacsonyabb szintű bizonyossággal rendelkező elem értékét kapja.

(2) Az értékelőre az ICES gyakorlati szabályzata A. és B. függelékének iránymutatásául kell hivatkozni.

Az idegen fajokhoz társított kockázati potenciál értékelésére alkalmazandó feltételeket (1. rész) megfelelően alkalmazni kell a nem célszervezetekhez társított kockázati potenciálra is (2. rész), beleértve az elszigetelési és kockázatcsökkentési intézkedések bevezetésének kötelezettségét.

3. RÉSZ – ÁTFOGÓ KÖRNYEZETI KOCKÁZATÉRTÉKELÉS – ÖSSZEFOGLALÓ JELENTÉS

- Előzmények, háttér, és a kérelem indokai:
- A kockázatértékelés összefoglalására vonatkozó információ
- Az ökológiai és genetikai kockázat értékelésének összefoglalása
- A nem célszervezetekkel kapcsolatos kockázatértékelés összefoglalása
- Megjegyzések:
- Kockázatcsökkentési intézkedések:
- Záró megállapítás a szervezetekkel kapcsolatos, teljes potenciális kockázatról:
- Tanács az illetékes hatóságnak:

III. MELLÉKLET

Karantén

A karantén az az eszköz, amelynek segítségével élő állatokat vagy növényeket és az azokhoz társul bármely szervezetet teljesen elszigetelten tartják az őket körülvevő környezettől, hogy meggátolják a vadon élő és tenyésztett fajokra gyakorolt hatást, és a természetes ökológiai rendszerek nemkívánatos változását.

Az idegen vagy nem honos fajokat elég hosszú ideig szükséges karanténban tartani ahhoz, hogy fel lehessen deríteni valamennyi nem célszervezetet, és meg lehessen győződni a kórokozók vagy betegségek hiányáról. Az egységet az elhelyezkedése szerinti tagállam azon illetékes hatóságának előírásaival összhangban kell megépíteni, amely hatóság a jóváhagyásáért felelős. A karantén időtartamát az engedélyben fel kell tüntetni. Ha a létesítmény nem a fogadó tagállamban található, a létesítményért felelős tanácsadó bizottságnak és a fogadó tagállam tanácsadó bizottságának kell megállapodnia az időtartamról.

Az üzemeltetőknek a karanténlétesítményeket a következő feltételeknek megfelelően kell működtetniük. Az üzemeltetőnek továbbá minőségbiztosítási programmal és kezelési utasítással kell rendelkezniük.

E melléklet alkalmazásában, ha a kérelem tervezett áttelepítésre vonatkozik, a „betelepítés, betelepített” fogalmak helyébe az „áttelepítés, áttelepített” szavak lépnek.

Szennyvíz- és hulladékártalmatlanítás

A létesítményen belül keletkezett szennyvizet és hulladékot úgy kell kezelni, hogy hatékonyan elpusztítsák valamennyi célszervezetet és a járulékos szervezeteket. A folyamatos üzemelés és teljes elszigetelés biztosítása érdekében a karantén szennyvízkezelő berendezéseit vészhelyzetek esetére biztonsági mechanizmusokkal kell felszerelni.

A kezelt szennyvíz és hulladék tartalmazhat olyan anyagokat, amelyek a környezetre ártalmasak (pl. korhadásgátló anyagok), és azt úgy kell ártalmatlanítani, hogy a lehető legkisebbre csökkentjen a környezetre gyakorolt hatás.

A szennyvíz és a szilárd hulladék kezelésének részleteit a kezelésért és ütemezésért felelős személyzet felsorolásával kell elkészíteni. A rendszert ellenőrizni kell a hatékony üzemelés és a lehetséges meghibásodások korai feltárásának biztosítása érdekében.

Fizikai elkülönítés

Az átszállított szervezeteket elkülönítve kell tartani más szervezetektől az elszigetelés biztosítása érdekében. Ez nem vonatkozik azokra a jelzőfajokra, amelyeket kifejezetten a betelepített fajok hatásainak vizsgálata érdekében vetettek be. Meg kell akadályozni a madarak, más állatok, kórokozók vagy szennyezőanyagok bejutását.

Személyzet

A bejutást a képzett, felhatalmazott személyzetre kell korlátozni. A lábbeliket, kezeket és a létesítményben használt bármilyen anyagot fertőtleníteni kell (lásd alább) a létesítmény elhagyása előtt.

Felszerelés

Átvételkor valamennyi életteret, tartályt, vizet, szállítótartályt és a betelepített fajjal érintkező felszerelést, beleértve a szállítójárműveket annak biztosításával kell kezelni, hogy a fajok vagy a társult nem célszervezetek ne szabaduljanak ki a létesítményből. Valamennyi szállító vagy csomagolóanyagot fertőtleníteni kell, vagy el kell égetni, ha az anyag elégetése engedélyezett.

Elhullás és ártalmatlanítás

Napi nyilvántartást kell vezetni az elhullásokról, és az illetékes hatóság általi ellenőrzéshez rendelkezésre kell bocsátani. Valamennyi elhullott egyedet a helyszínen kell tartani. Egyetlen elhullott egyedet, szövetet, vagy héjat sem lehet kidobni a teljes fertőtlenítést biztosító jóváhagyott kezelés nélkül. Alkalmazható a hőkezelés, mint például az autoklávozás, vagy a kémiai sterilizáció.

Az elhullásokat jelenteni kell az illetékes hatóságoknak, és a tagállamoknak a kellő időben ki kell vizsgálniuk azok okát. Az elhullott egyedeket a nem emberi fogyasztásra szánt állati melléktermékekre vonatkozó egészségügyi előírások megállapításáról szóló 1774/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletnek[21] megfelelően kell tárolni, szállítani és ártalmatlanítani.

Ellenőrzés és vizsgálat

Rendszeres ellenőrzéseket kell tartani a nem célszervezetekre vonatkozóan. Ha ezeket a fajokat, vagy egy korábban fel nem derített megbetegedést vagy élősködőt azonosítanak egy szervezetben, intézkedéseket kell hozni a helyzet uralására. Ezek az intézkedések magukban foglalhatják a szervezet megsemmisítését és a létesítmény fertőtlenítését.

Tartam

A karantén előírt időtartama a kérdéses szervezetnek, az érintett nem célszervezetek szezonalitásának és a tartási feltételeknek megfelelően változik.

Nyilvántartás

A karanténlétesítményeknek pontos nyilvántartást kell vezetniük a következőkről:

- a személyzet be és kilépési ideje;
- az elhullások száma és a tárolás vagy ártalmatlanítás módszerei;
- a bejövő víz és a szennyvíz kezelése;

[21] HL L 273., 2002.10.10., 1. o.

- a szakértőknek a nem célszervezetek vizsgálatára átadott minták;
- a karantén üzemelését érintő rendkívüli feltételek (áramkimaradás, az épület károsodása, súlyos időjárási feltételek, stb.).

Fertőtlenítés

A fertőtlenítés fertőtlenítőszereknek az ártalmas szervezetek elpusztításához megfelelő koncentrációban és megfelelő ideig történő alkalmazását foglalja magában. A karantén-fertőtlenítésre szolgáló fertőtlenítőszereknek és koncentrációknak teljes tengervíz és édesvíz–fertőtlenítésen kell alapulniuk. Hasonló koncentrációkat kell alkalmazni a létesítmény rutinszerű fertőtlenítéséhez. Javasolt valamennyi fertőtlenítőszer semlegesítése a közvetlen környezetbe történő kibocsátást megelőzően, valamint a tengervizet használó létesítményeknek kezelniük kell a vegyi fertőtlenítés során termelődő maradvány oxidánsokat. Veszélyhelyzet, mint például behurcolt élősködő vagy kórokozó felfedezése esetén elegendő fertőtlenítőszernek kell rendelkezésre állnia a teljes létesítmény kezelésének lehetővé tételére.